

ge com a element primordial, tals com les d'assegurances obligatòries, assistències gratuïtes, etc., etc.

En tots els països, el fenomen s'ha fet evident. Però, en uns més que en els altres, degut principalment a les èpiques batalles renyides per els Sindicats, que en certs casos han impedit que l'atentat als drets de la classe mèdica es portés a terme amb totes les agravants.

El cas més greu, emprò, de desatenció a les llegendes aspiracions dels metges s'ha donat a Irlanda.

En la darrera assemblea de la "Irish Medical Association", el president Williams O'Sullivan, de Kellarney, va cridar l'atenció dels companys envers l'escassa retribució dels metges irlandesos per l'assistència als habitants Lliure Estat en virtut de la llei d'assistència mèdica gratuïta (*Medical Charities Acts*). Per visitar i cuidar a dos millions, d'habitants perceben unes 600.000 ptes en moneda espanyola, o sigui 30 cèntims per malalt.

S'acordà recabar millores.

Aquest fet coincideix amb l'agitació que's nota en el Comtat, on les associacions de defensa han pres gran increment i han arribat a acords d'importància com deiem en el número passat.

(Nota del *Journal de la Med. Am. Ass.*)

UNA VAGA D'INFERMERS

A Pàdua, segons diu "Il Policlinico" els infermers de cinc clíniques universitàries han oblidat els seus sagrats deures d'assistència per un fútil motiu, com és el de que feia mesos que no tocaven un cèntim del seu patró, que era, com es natural, l'Estat Italià.

Lo més curiós és que la vaga ha sigut iniciada pel Sindicat feixista. Malgrat l'actitud del personal, es presten normalment els serveis en els casos d'urgència, per voluntat dels mateixos vaguistes.

A hores d'ara no se sap encara de qui depenen administrativament aquelles clíniques. El ministre de Finances diu que es qüestió del d'Instrucció Pública, i aquest pensa precisament tot lo contrari, es a dir, que depenen del seu confrare.

Fins ara l'administració de l'Hospital anava pagant. En havent avençat 400.000 lires s'ha negat rodonament a treure una lira més de la butxaca.

Quan un metge, per motius atencibles, deixa un malalt, se l'acusa amb els qualificatius més ofensius. Què direm doncs, de l'acció *tutelar* (?)

dels ministres italians, que deixen sense assistència alguns cents malaurats acollits a la mateixa?

ELS SINDICATS DE FRANÇA

Els dies 27, 28 i 29 del darrer novembre va celebrar-se a París, a la *Salle de Societes Savantes* l'Assemblea general de la Unió de Sindicats francesos. Per manca de temps hàbil no podem tractar de les conclusions acordades, no més reproduïrem l'índex dels assumptes tractats, les memòries dels quals publicà íntegrament el número de novembre de *Le Médecin Syndicaliste*, orgue de l'Unió.

Els punts de l'ordre del dia eran els següents:

Memòria del Secretari de les comissions tècniques de l'Unió.

Comissió de Medicina Pràctica.—L'Assegurança — Malaltia — Invalidesa.

Comissió de Defensa Sanitària.—Organització de la lluita antituberculosa —Organització de la lluita antisifilítica.

Comissió del Dret Sindical.—Moralitat i jurisdiccions professionals. — L'Ordre dels metges (collegiació).

Comissió de Estatuts.—Organització sindical.

Comissió de Ensenyament.—Ensenyament de la medicina.

No's pot negar que'ls nostres confreres de l'altra banda dels Pirineus treballen de valent. Els obliga més, sens dubte, el nombre crescutíssim de problemes plantejats que afecten a la professió, mes nombrosos que a casa nostra.

Dels *rapports* no més volem fer una petita menció referent a una nota que's troba en la memòria que defensa l'institució de l'ordre de metges, per l'estil de l'ordre dels advocats, instituïda a França, agrupaments que corresponen als nostres Collegis.

Al parlar de les característiques que deu tenir l'ordre, es diu lo següent: "Al caràcter obligatori de l'ordre es deu la creació a Barcelona d'un Casal de Metges admirablement pròsper" (discurs del degà Roger a l'Assemblea general).

No cal dir que l'esbalaiment ha sigut nostre al llegir aquestes paraules, més val, emprò, que se'ns retregui com a model a seguir que com a exemple a repudiar.

No obstant, per poc interès que tinguem, el Casal pot ésser prompte un fet, i les benèvoles paraules del degà Roger, un verdader pare per els confreres francesos, seran una felicitat, encare que amb algun retard...

C.